

man havde vedtaget den paagjældende Beslutning, og at man havde hans Røst om at ville fremme den Sag, hvorefter det gjælder til næste Session. Derimod seer jeg i disse to Omstændigheder en meget væsentlig Grund til netop ikke nu at gaae ind paa en saa oversflødig og besynderlig Tilføining, som den Loven vil faae, naar § 2 bliver vedtagen.

Indenrigsministeren: Jeg troer, at den ærede Landstingsmand har misforstået noget den Lønningslov, hvorefter der var Tale, ligesom en lignende Bestemmelse i Lønningsloven for Embedsmænd i selve Ministerierne. Den Bestemmelse, som siger, at Loven skal underkastes en Revision om et vist Antal Aar, er paa ingen Maade eensbetydende med, at Loven kun skal gjælde for dette Antal Aar, og at man altsaa naar det til den Tid ikke lykkes at tilvejebringe Enighed, skulde have båret Bort; der er kun givet et Paalæg om, at Loven skal underkastes en omhyggelig Overveielse og et omhyggeligt Gjennemsyn. Heller ikke kan jeg være enig med ham, naar han meente, at man ikke paa anden Maade binder sig, end at man senere kan komme fra, hvad man engang har bundet sig til. Ja, det er vist, at hvis det beroede paa det ene Thing alene, saa var det rigtigt; men naar man har givet Samtykke til en Lovbestemmelse, saa kan det ikke nytte, om man end nok saa gjerne vilde komme bort fra den igjen. Lovens Vaand er stærkt, og til at løse det udfordres ikke alene, at eet af Thingene skal vise Tilbøjelighed til at løse det, men der udfordres tillige Samtykke fra den anden Afdeling og Samtykke fra Regjeringen. Men endelig maa jeg fremhæve en særlig Omstændighed, som den ærede Rigsdagsmand aldeles overseer. Ved Siden af den Forpligtelse, som staaer her med Hensyn til Fastsættelsen, istædfor af Sportler, af visse bestemte Lønningsstaaer den i Finantsloven givne Bemhændigelse til at bestemme Lønningerne indenfor den der fastsatte Grænse. Om Saadant var der slet ikke Tale i den Paragraph af Lønningsloven, der handlede om dette Forhold. Det er netop dette, at disse to Bestemmelser rækker hinanden Haanden, den Bestemmelse i Finantsloven, der giver en Bemhændigelse, og

Bestemmelsen her, der giver et bestemt Paalæg, der gjør, at der ikke er noget Betænkeligt ved Paragraphen, saa meget mere, som min høitagtede Collega, efter hvad han bemærkede, opfatter Bemhændigheden saaledes, at han vil bringe den i Anvendelse ganske paa den samme Maade, som her er blevet bestemt ved § 2, at han altsaa ikke vil lade noget Tilfælde gaae hen, uden at bringe Bemhændigheden til Anvendelse. Jeg skjønner saaledes virkelig ikke, at der er nogen Anledning til at modsætte sig § 2 i og for sig. Jeg skal villigt indrømme, at der er — jeg havde nær sagt — lidt Sygeligt i Bestemmelsen i § 2, idet man absolut vilde have sagt, at det skal stee, men det er Noget, man maa overseee. Paa den anden Side maa man derimod ikke overseee, at § 2, saa at sige, bærer paa sin Ryt § 1, og at det ikke er sagt, at § 1 kan gaae igjennem, uden at den er baaren af § 2. Ogsaa dette Hensyn maa jo tages i Betragtning, saa at selv om man skulde finde, at der i og for sig er noget mindre Rigtigt ved den Bestemmelse, som tages i § 2, hvad jeg kan indrømme, maa man ikke betragte Bestemmelsen som isoleret, men betragte § 2 som den, der har baaret § 1 igjennem paa et andet Sted, saa at man ikke kan undvære den Bestemmelse, der findes i § 2, naar man vil sætte det billige Krav igjennem, som Embedsmændene have paa Tillæg.

Formanden: Den høitærede Justitsminister har Ordet.

Justitsministeren: Jeg frasalder Ordet.

Formanden: Den 1ste Landstingsmand for Ste. Kred. har Ordet.

Drejer: Jeg indrømmer villigt, at det, at sige, at en Lov skal revideres om 5 Aar, ikke er det samme som at sige, at den gjælder kun i 5 Aar; men jeg troer, at ved at gaae ind paa den Bestemmelse, at den skal revideres, reserverer man sin Frihed til, naar den om 5 Aar igjen kommer til Forhandling, at gjøre den Mening gjældende, som man til den Tid finder rigtig. Det er jo ogsaa ganske